

Marta Edith
Holečková

Cesty českého
katolického
samizdatu
80. let

Vyšehrad

Poděkování za laskavé zapůjčení archivních materiálů
náleží knihovně Libri prohibiti.

Věnováno Doubravce a Matějovi

© Marta Edith Holečková, 2009

ISBN 978-80-7021-983-6

Obsah

Úvod	11
------------	----

CÍRKEV A SAMIZDAT

1. Katolická církev a její skrytá tvář v době tzv. normalizace ..	17
Vybrané represivní zásahy	23
Pronikání na povrch	29
2. Literatura z druhého břehu – samizdat a jeho význam	55
Rozkvět samizdatu v českých zemích	60
Několik poznámek ke katolickým tiskům	69
Státní bezpečnost a její zápas s ‚nelegálními‘ tiskovinami	96
Základní tiskařské a vydavatelské postupy	98

ŽIVOTOPISNÁ VYPRÁVĚNÍ

3. Tiché společenství	103
Cesty k samizdatu	110
Jak se dělal samizdat	114
<i>Radíkovská tiskárna a její okruh</i>	114
<i>Zaměstnání a rodina</i>	122
Pod skleněným zvonem?	132
Přes oponu	137
Proudy disentu	146
Epilog	153
Závěr	155
Přílohy	157
Biogramy	187
Metodologická a ediční poznámka	195
Literatura a prameny	199
Použité zkratky	209
Jmenný rejstřík	213

Jak dlouho Bože ještě snesu,
že žiju v ustavičném stresu?

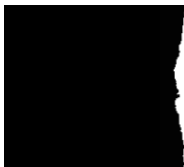
Tak dlouho jak se Tobě zachce
potrvá moje frustrace

Pokorný jsem přemáhám strach
dnes budu Tě prosit v modlitbách

abys mi aspoň po tom všem
položil do úst k básním šém

Ivan Martin Jirous
Magorovy labutí písně

V první řadě děkuji všem, kteří se mnou byli ochotni hovořit o svých zkušenostech se samizdatem – bez nich by tato práce nebyla myslitelná. Můj velký dík patří Jaroslavu Cuhrovi za jeho schopnost motivovat a inspirovat (za rady samozřejmě též). Dále děkuji Michalu Pullmannovi, Pavlu Mückemu a konečně svému manželovi Matějovi Machkovi, prvnímu kritickému čtenáři mých textů.

ÚVOD

Tato kniha vychází z mé diplomové a volně i z bakalářské práce, které jsem napsala a obhájila na oboru historie na Filozofické fakultě UK. Svůj zájem o katolický samizdat jako historické téma jsem nejprve směřovala k okolnostem a průběhu jednoho soudního procesu s vydavatelem a šířitelem katolického samizdatu v polovině 80. let.¹ Později jsem se rozhodla věnovat se podrobněji katolickému samizdatu jako společenskému fenoménu, tzn. především s ohledem na lidi, kteří byli zapojeni do jeho výroby a rozšiřování; opomím tedy literární rozbor publikovaných textů, ani se nevěnuji diskusím, jež se na stránkách katolických samizdatových tiskovin objevovaly. Neformální společenství lidí vznikající ve větším rozsahu od konce 70. let právě v souvislosti s nezávislými vydavatelskými aktivitami stojí za pozornost jakožto jeden z projevů aktivního, nezávislého života v rámci katolické církve a celé „konsolidované“ společnosti. Domnívám se, že tato má malá sonda by mohla nejen částečně přispět k pochopení života v reálném socialismu, ale také nabídnout zamyšlení se nad různými projevy odporu a nesouhlasu s panujícím *režimem* (společenským řádem) a v neposlední řadě též otevřít úvahu o krátkodobě, ale o to výrazněji a prudčeji rostoucí roli katolické církve na sklonku 80. let.

Za závažný moment související s katolickým disentem považuji skutečnost, že určitá forma opozice proti normalizačnímu režimu má své zřetelné kořeny v předcházejících desetiletích – katolíci, kteří zaujali odmítavý postoj k novému společenskému a státnímu uspořádání ihned po únoru 1948, nezřídka pokračovali ve své opoziční činnosti i nadále, tj. i v letech tzv. normalizace. Tak mnoho lidí, kteří přispívali k vydávání katolické samizdatové literatury v 80. letech, prošlo vězeními 50. a 60. let a svou pozdější

¹ HOLEČKOVÁ, Marta Edith: *Akce Saturn – zásah proti katolickému samizdatu v polovině 80. let. Životopisná vyprávění pronásledovaných*. Filozofická fakulta UK v Praze, Ústav světových dějin, školitel Mgr. Jaroslav Cuhra, PhD., oponent PaedDr. et Mgr. Miroslav Vaněk, PhD., bakalářská práce.

angažovanost pokládali za samozřejmou součást svého životního přesvědčení. Tato kontinuita je pozoruhodná zvláště uvědomíme-li si, že u dalších (tj. ne-katolíků) jednotlivců a skupin zapojených do druhého a třetího odboje nebylo pozdější opoziční angažmá v 70. a 80. letech zdaleka pravidlem.²

Velikost tohoto společenství se asi nikdy nepodaří zcela zachytit, již proto ne, že se nejednalo o nějakou pevně hierarchicky organizovanou strukturu, ale o více či méně spontánně vznikající a zanikající vazby. Navíc, vzhledem k panujícimu státnímu a společenskému uspořádání, dbali všichni ze zúčastněných na dobré utajení svého počínání, a tak nikdo z nich neměl úplný přehled o rozsahu a dosahu podnikané činnosti. Při práci na textu jsem se rozhodla využít výhody, která vyplývá z toho, že se zabývám relativně nedávnou dobou a že žiji ve stejném prostoru, v němž ke zkoumaným událostem docházelo – ona výhoda spočívá v tom, že řada aktérů popisovaných dějů dosud žije, často dokonce i na stejném místě jako před dvaceti/třiceti lety. Alespoň trochu proniknout do fungování nezávislých nakladatelství umožňují právě svědectví zainteresovaných lidí, ukazující chod nezávislých tiskáren a organizování distribučních sítí. Kromě vyprávění pamětníků zaznamenaných s využitím metody oral history čerpám ve své práci z některých dobových textů a také z dokumentů vzešlých z činnosti Stb, jejichž význam spočívá především v tom, že alespoň částečně ukazují rozsah operativních zájmů tajné policie o určité skupiny obyvatelstva a jejich praktický dopad na sledované („rozpracované“) osoby.³

Zásadním kritériem pro výběr narátorů bylo jejich zapojení do samovydatelských aktivit v prostředí katolické církve; skupinu podrobněji přibližuji v úvodu kapitoly III. Některé z použitých rozhovorů⁴ byl pořizeny v rámci výzkumného projektu „Politické elity a disent v období tzv. normalizace“ provedené pracovníky a spolupracovníky Centra orální historie Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd České republiky (COH ÚSD AV ČR) v letech 2002–2004. Rozhovory (jejich originální nahrávky a doslovné prepisy) jsou dnes uloženy ve sbírce Rozhovory COH ÚSD AV ČR. Jistou analýzu svědectví moravských katolických disidentů nabízí příspě-

² Na totéž upozorňuje např. TESÁŘ, Jan: *Zamlčená diagnóza*. Praha 2003, s. 33, 79–81.

³ PLACHÝ, Jiří: „Rozpracování“ duchovních litoměřické diecéze Státní bezpečností (podle personálního stavu k 1. 1. 1989). In: *Securitas Imperii 11. Sborník k problematice Bezpečnostních služeb*. Praha 2005, s. 5–89.

⁴ Jedná se o rozhovory vedené s Dagmar Kadlecovou-Hlavsovou, Ivou Kotrlou, Janem Krumpholcem, Michalem Mrtvým, Rudolfem Smahalem, Vladimírem Suchánkem a Jiřím Šnajdrem (dva posledně jmenované jsem využila pouze pro kap. I).

vek ve sborníku vzniklém v návaznosti na tento výzkum,⁵ což ovšem nijak nekoliduje s mým záměrem opět na jejich základě rekonstruovat činnost katolických disidentů-vydavatelů nezávislé literatury v 80. letech, protože vyprávění pamětníků obsahují různé narativní roviny a nabízejí se pocho- pitelně i odlišné možnosti jejich čtení a interpretace.

Jelikož se věnuji katolickému samizdatu, nastíním v první části nejprve situaci římskokatolické církve v reálném socialismu, jisté *milieu*, v němž žila – zmiňuji některé zásahy represivních orgánů proti katolickým aktivis- tům a náboženské literatuře a výraznější průniky náboženských aktivit do veřejného prostoru. Kromě těchto momentů se zde zaměřuji také na feno- mén samizdatu, na obsahové vymezení pojmu, na příčiny nárůstu pro- dukce nezávislé literatury koncem 70. let, nabízím přehled nejrozšíře- nějších katolických tiskovin, ukazují způsoby boje Stb s ‚nelegálními‘ písemnostmi a nakonec popisují základní tiskařské techniky. V druhé části práce se věnuji vlastnímu výzkumu.

Za textem je zařazena kapitola Biogramy, v níž jsou obsaženy životo- pisané medailonky vybraných osobností, o nichž v textu hovořím a považuji je v souvislosti s tématem za důležité.

⁵ NIESNER, Tomáš: Pohled na problematiku katolického disentu v období tzv. norma- lizace. In: VANĚK, Miroslav (ed.): *Mocní? a bezmocní? Politické elity a disent v období tzv. normalizace. Interpretační studie životopisných interview*. Praha 2006, s. 59–104.

CÍRKEV A SAMIZDAT

KATOLICKÁ CÍRKEV A JEJÍ SKRYTÁ TVÁŘ V DOBĚ TZV. NORMALIZACE

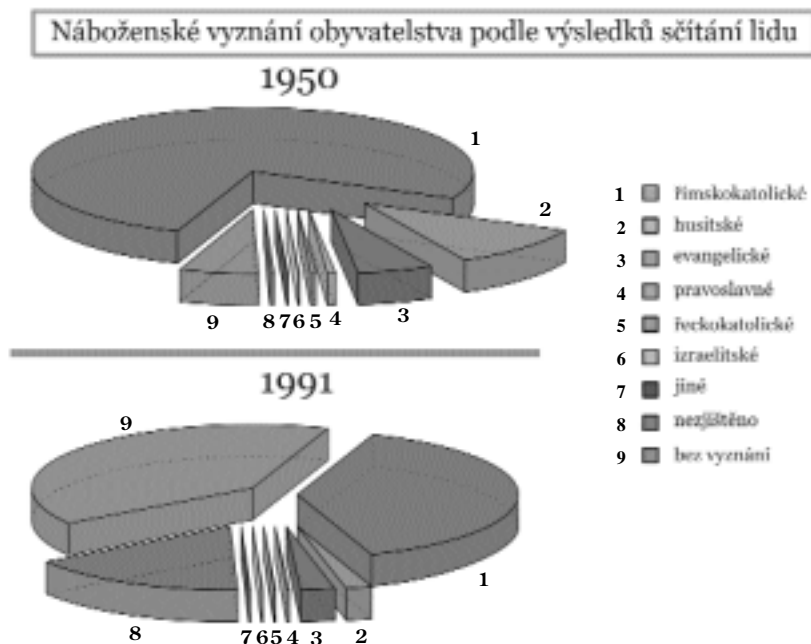
„To přece jen ve špatných knížkách jsou smrtelníci rozdělení na dva tábory a nemají spolu nic společného. Ve skutečnosti je ale všechno tak propletené! Jaký beznadějný ubožák by člověk musel být, aby hrál v životě jen jednu roli, zastával jen jedno místo ve společnosti a znamenal vždy jedno a totéž?“
Boris Pasternak⁶

Církev je možno chápat jako společenství, jež je pod vlivem vnějších tlaků a systematického pronásledování schopné nabývat velmi pestrých podob a projevů souvisejících úzce právě s konkrétním prostředím. Tažení proti církvím započaté v Československu ihned po převzetí moci komunistickou stranou v únoru 1948 vytěsnilo náboženské aktivity nadlouho na pokraj legality a tím se z náboženského vyznání postupně stávala záležitost politická.⁷ Náboženský život věřících se měl omezit na nedělní návštěvu bohoslužeb a cokoliv dalšího, přesahujícího tento povolený rámec, se již ocitalo na tenkém ledě opozičního aktivismu; ovšem i ‚legální‘ (tj. státem povolená) činnost, jakou bylo chození na mši, se často stávala příčinou ostrakizace věřících a jejich rodin. Katolická církev byla ideologickým protivníkem se silnými zahraničními vazbami, s ambicí vychovávat mladou generaci v jiných hodnotách, než byly ty veřejně preferované propagandou a oficiálními médii, což určovalo tuto její pozici ‚prvořadého nepřítele‘. Pro vytvoření si hrubé představy o tom, jak velký byl tento ‚úhlavní protivník‘, uvádím následující statistické údaje vypovídající o procentuálním zastoupení katolíků v československé společnosti (viz níže). Podobné výzkumy ovšem nezohledňují např. počty sympatizantů, hlavním kritériem pro příslušnost člověka k nějakému vyznání/církvi zpravidla bývá jeho aktivně

⁶ PASTERNAK, Boris: *Doktor Živago*. Praha 1990, s. 326.

⁷ ALAN, Josef: Alternativní kultura jako sociologické téma. In: ALAN, Josef (ed.): *Alternativní kultura. Příběh české společnosti 1945–1989*. Praha 2001, s. 9–59.

vedený náboženský život a příslušnost k církevní komunitě. Podle údajů získaných při prvním poválečném sčítání lidu v roce 1950 se k římskokatolické církvi (ŘKC) hlásilo 76,4 % obyvatelstva, druhou největší církví na našem území byla s velkým odstupem dle stejného zdroje Církev československá husitská (10,6 %). Toto statistické šetření bylo na dlouhou dobu poslední, v němž figurovala otázka náboženského vyznání. Znovu se objevuje až v roce 1991, kdy se uskutečnilo první sčítání lidu po Sametové revoluci. Tehdy získaná čísla ukazují, že se k ŘKC hlásilo 39 % občanů Československa a o 0,9 % více lidí spadalo do kategorie ‚bez vyznání‘⁸ – viz graf:

Zdroj: ČSÚ, grafická úprava Matěj Machek

⁸ V době od února '48 do listopadu '89 se v Československu uskutečnilo několik sčítání lidu (1950, 1961, 1970, 1980), více viz www.czso.cz/csu/redakce.nsf/i/historie_scitani_lidu_na_uzemi_cesk_e_republiky_ii, 22. května 2007, zde se nachází i tabulky s konkrétními čísly viz www.czso.cz/slodb/slodb.nsf/i/souhrnne_tabulky.

Na otázky související s vývojem religiozity v Československu se těžko hledají odpovědi, protože neexistují soustavné výzkumy sledující tuto problematiku pro dané období, otázek se ale nabízí spousta, a tak se k tématu vracím ještě v závěru této kapitoly.

Na přelomu 70. a 80. let začíná být římskokatolická církev⁹ represivním aparátem a příslušnými politickými místy vnímána jako stále výraznější opoziční síla.¹⁰ K tomuto posunu dochází zejména v souvislosti s rozvojem řady vydavatelských a jiných nezávislých činností v prostředí římskokatolické církve (blíže k témuž viz kap. II). Bylo by proto zjednodušující a zavádějící oddělovat na jedné straně ‚občanský disent‘ a na straně druhé ‚disent náboženský (katolický)‘ a stavět je proti sobě, neboť se domnívám, že obě tyto sféry opozice se prolínají navzdory dílčím názorovým neshodám nejrůznějších skupin a jednotlivců.

Termínu disent používám jako označení pro všechny nezávislé aktivity a oponenty tehdejšího společenského (státního) uspořádání, tj. pro lidi, kteří se snažili uchovat si svobodný postoj, hodnoty apod. i v takto ztížených podmínkách a to buď individuálně, anebo v rámci nějakého hnutí či nezávislé iniciativy. Nerozlišuji úžeji, jednalo-li se o osoby odlišného politického názoru, které se dostaly do politické opozice¹¹ – zda se někdo stal či nestal disidentem nemuselo být nutně otázkou jasné politické profilace, ale spíš odpovědí na to, do jaké míry mu připadala existence komunistického režimu přirozená.¹² Pojem disident znamená ‚člověk jinak, odlišně smýšlející‘, neboli člověk, myslící jinak, než jak mu ukazuje vládnoucí, oficiální ideologie. Je to tedy člověk myšlenkově nekonformní, který tuto

⁹ Hovořím-li o církvi, mám na mysli církev římskokatolickou, i když by se dala obecnější tvrzení vztáhnout i na činnosti a situaci ostatních církví existujících na našem území. Státní bezpečnost obdobně sledovala situaci v Československé církvi evangelické, u malých protestantských církví (Adventisté sedmého dne, Bratrská jednota baptistů, Jednota bratrská, apod.), ale i u sekt jako Hare Kršna a zvláště u Svědků Jehovových, kteří díky své semknutosti a dobré organizaci dokázali vyrábět a rozšiřovat tiskoviny ve velkých objemech.

¹⁰ CUHRA, Jaroslav: Katolická církev přelomu 80. let v diplomových pracích příslušníků StB. Krátká analýza a edice pramenů. In: Securitas Imperii 5. Sborník k problematice Bezpečnostních služeb. Praha 1999, s. 3–145.

¹¹ Někteří autoři pokládají disidentství za termín evokující politickou opozici – viz např. DAYOVÁ, Barbara: *Sametová filosofové*. Brno 1999, s. 11; HYBLER, Martin – NĚMEC, Jiří: Paralelní struktury, emigrace, polské léto. In: Svědectví. 63/1981, s. 467. Tohoto pojmu a jeho nejednoznačnosti se ještě dotknu v kapitole III.

¹² *Samizdat. Alternativní kultura ve střední a východní Evropě – šedesátá až osmdesátá léta*. Berlin 2002.

svou odlišnost neskrývá, ale veřejně a opakovaně nějak artikuluje.¹³ Disent je heterogenní, těžko definovatelnou skupinou, z mého pohled se nejedná pouze o úzkou skupinou opozice, jež vyjednává se státními úřady a stanoví si politické cíle, ale je to široká škála jednotlivců, iniciativ, hnutí, skupin..., které v té době otevíraly prostor pro život podle vlastních představ.

K dohledu nad církvemi a náboženskými společnostmi byl roku 1949 zřízen speciální státní úřad – Státní úřad (resp. Sekretariát, SPVC) pro věci církevní. V době tzv. normalizace existovaly dva Sekretariáty při národních ministerstvech kultury, nad nimi byl ještě federální SPVC pod úřadem vlády. Sekretariát disponoval sítí krajských a okresních církevních tajemníků, kteří v součinnosti s ostatními složkami mocenského administrativního mechanismu (policí, prokuraturami, soudy, úřady ve státní administrativě) vyvíjeli nepřetržitý tlak na církev. Význam existence církevních tajemníků pro kněze působícího v duchovní správě byl zásadní, neboť nejenže se jim nedalo vyhnout v běžném životě, ale bez jejich souhlasu nemohl kněz či biskup vůbec vykonávat své povolání. Církevní tajemníci byli jedněmi z nejvýraznějších úředníků kompetentních k jednáním mezi církvemi a státem, měli dohlížet na dodržování církevních zákonů z roku 1949, jimiž se církev a náboženské společnosti fakticky staly organizacemi podřízenými státu a z kněží a duchovních státní zaměstnanci – aby se řádně vysvěcený kněz mohl zařadit do duchovní správy, musel k tomu dostat státní souhlas a dále složit slib věrnosti republice.¹⁴

Kromě této složky mocenského aparátu se na úkolech vycházejících ze státní církevní politiky zásadním způsobem podílela Státní bezpečnost. Zde je zvláště vhodné upozornit na častou bagatelizaci jejich schopností získávat informace o činnostech pro ni zajímavých. Právě v souvislosti se skrytým životem církve existuje rozšířená představa o dobré schopnosti konspirace a práce v utajení. Ukazuje se ale, že i přes přesvědčení mnohých aktérů o tom, že je jejich počínání dokonale nenápadné, tajná policie mnohé tyto činnosti dlouhodobě a podrobně sledovala („rozpracovávala“) a se svým zásahem z taktických důvodů vyčkávala. Také tato strategie přizivovala dojem perfektní utajenosti.¹⁵

¹³ KUSÁ, Jolana – KOPSOVÁ, Raisa – FUNDÁREK, František: *Život v slove a život slovom. Zjavné a skryté súvislosti slovenského samizdatu*. Bratislava 1995.

¹⁴ Občané druhého řádu – katolíci v zemích reálného socialismu. Zpráva Díla Ostprierterhilfe – Kirche in Not z roku 1983. Studie II–III/1985, s. 194–219.

¹⁵ Uvedené zjištění vyplývá např. z konfrontace svědectví výrobců katolického samizdatu, kteří svou činnost pokládali za dobře utajenou, s materiály Stb, které jasně dokládají opak – všichni lidé, později souzení jako skupina „RNDr. Vladimír Fučík a spol.“, s nimiž jsem hovořila, zdůrazňují přísně konspirativní charakter své činnosti, ale jak vyplývá z materiálů Stb, bylo její utajení pouhou iluzí. Z dokumentů vedených Stb v rámci akce

Ve svodkách Stb je možné najít řadu příkladů šíření účelových pomluv, které měly sloužit k narušení mezilidských vztahů a k podlomení důvěryhodnosti vybraných lidí. V jednom z takových dokumentů¹⁶ se dočítáme o případu, který uvádím pro ilustraci:

„(...) bylo dosaženo částečné utlumení činnosti Anny Schwarzové¹⁷ v nelegální církvi. Rovněž bylo dosaženo kompromitace jmenované v zájmovém prostředí, což vedlo k jejímu osobnímu sporu s jezuitou Karlem Dománkem¹⁸, který jmenované vyslovil nedůvěru (...). Tyto skutečnosti Schwarzovou motivovaly natolik, že sama požádala o povolení k trvalému vystěhování do PLR, kam odjela počátkem ledna letošního roku.“

Podobných příkladů lze nalézt celou řadu a je tudíž namístě pokládat tuto strategii za dobře promyšlenou a v mnoha případech funkční.

Roku 1971 bylo obnoveno kolaborantské kněžské hnutí¹⁹ v podobě

Saturn je patrné, že represivní složky měly detailní přehled o samizdatové činnosti, o tiskárnách umístěných v domácnostech i v rekreačních objektech, o pohybu zúčastněných a jejich distribučních kontaktech. Série domovních prohlídek, která proběhla v dubnu r. 1985, byla dopředu pečlivě plánovaná a vlastně nepřekvapuje, že jich bylo tolik (min. padesát), uvědomíme-li si, že akce byla dlouhodobě a promyšleně připravována. V této souvislosti stojí za pozornost spíše otázka, jak to, že dotyční nevěděli o takové míře dekonspirace svých aktivit. Viz moje bakalářská práce – HOLEČKOVÁ, Marta Edith: op. cit.

¹⁶ Archiv ministerstva vnitra ČR (AMV ČR), f. X. S-SNB, VN-005/33/03–85 „Rozbor operativní situace v boji proti nepřátelské činnosti reakční církevní hierarchie včetně nelegálních struktur řím. kat. církve“, 24. IV. 1985.

¹⁷ K její osobě viz Biogramy a dále DRDA, Adam: Naději jsem za komunismu nepěstovala. Rozhovor s karmelitánskou řeholnicí Annou Magdalenou Schwarzovou. In: Babylon 6/2007, www.ibabylon.cz/content/view/198/30/, 11. května 2007.

¹⁸ Karel Dománek (blíže viz Biogramy) měl velmi důležitou úlohu v skrytém životě katolické církve, věnoval se redakční a distribuční práci na IOCu, pastoraci rodin a vymyslel systém katecheze dětí od nejtělejšího věku – tzv. *Školka* – byla určena pro mladší děti, často ještě předškolního věku. Mezi zde vyučující katechety patřil např. Vojtěch Eliáš, Jakub Sirovátka, Pavla Strettiová, Miriam Zikešová, ad. V tomto se spoléhám na svou, popř. rodinnou paměť: vzhledem k velmi vysokému věku p. K. Dománka SJ nebylo možné vést s ním rozhovor. Na informace přibližující fungování *Školky* jsem se mailem dotazovala p. Vojtěcha Eliáše (t.č. odborný asistent katedry pastorálních oborů KTF UK), ale ani ten mi bohužel nebyl schopen objasnit činnost tohoto společenství – viz e-mail ze dne 17. 4. 2007, archiv autorky. Přes jeho velké angažmá v katolickém disentu je osobnost p. Karla Dománka SJ dodnes téměř neznámá.

¹⁹ K této problematice viz např. CUHRA, Jaroslav: Nejen ze života církvi. Vznik Sdružení katolických duchovních Pacem in terris. Historický obzor 5–6/1999, s. 128–131; VAŠKO, Václav: Sdružení katolických duchovních Pacem in terris – pátá kolona v církvi II. Perspektivy (příloha Katolického týdeníku) 11/1996, s. 5.